

Til § 68.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til luftfartslovens § 44, men man har dog anset det for rigtigt nærmere at angive karakteren af de indretninger, som det af hensyn til sikkerheden kan anses for nødvendigt at forbyde, ændre eller fjerne. Der er derhos efter ønske af forsvarsministeriet fastsat, at de i paragraffen omhandlede anlæg kun kan kræves fjernet efter forhandling med forsvarsministeren.

Man har yderligere fundet det rigtigt at gøre en henvisning om, at det afgøres efter dansk rets almindelige regler, hvorvidt og da i hvilket omfang erstatning skal udredes.

Til § 69.

De i bestemmelsen omtalte forskrifter kan være specielle, sigtende til bestemte flyvepladser og bestemte personer, eller de kan være generelle, således at der gives forskrifter om, at luftfartøjer skal benytte pladser, der med hensyn til størrelse, indflyvningsforhold o. lign. svarer til vedkommende luftfartøjs præstationsevne.

Af hensyn til sikkerheden vil det principielle udgangspunkt for luftfartsmyndighederne efter de erfaringer, man hidtil har haft her i landet med den relativt tætte befolkning og bebyggelse, være det, at man kræver, at luftfartøjer skal anvende godkendte pladser ved start og landing.

Undtagelser vil under de ovennævnte forudsætninger og på visse nærmere angivne betingelser, bl. a. at piloten har den fornødne erfaring, kunne gøres ved privatflyvning og visse særlige arter af erhvervsflyvning, såsom pudringsflyvning. Det kan formentlig heller ikke udelukkes, at der fremtidig kan ske sådanne tekniske fremskridt, f. eks. vedrørende helikopterflyvning, at man ikke ubetinget vil kræve, at godkendt plads ved erhvervs-mæssig befordring af passagerer, post og gods skal anvendes ved start eller landing.

Som bestemmelsen er formuleret, åbner den mulighed for, at luftfartsmyndighederne kan kræve, at bestemte pladser skal anvendes. Man kan på denne måde sikre, at kostbare flyvepladser, der er blevet etableret i luftfartens interesse, eventuelt efter indtrængende anmodning fra flyveinteresserede kredse, ikke unddrages en rimelig indtægt ved, at luftfartøjer for at undgå landingsafgifter anvender nærliggende pladser eller arealer, for hvis benyttelse afgifter ikke skal erlægges. Noget andet er, at man allerede af sikkerhedsmæssige grunde må kræve en vis afstand mellem pladserne,

hvorfor foranstående synspunkt kun sjældent vil komme til anvendelse.

Til § 70.

Det må anses for naturligt, at ministeren for offentlige arbejder får bemyndigelse til at udfærdige regler om adgangen til og færdselen på flyvepladser og om, hvorledes luftfartøjer skal dirigeres ved omflytninger på disse. En sådan bestemmelse er ønskelig, bl. a. af hensyn til forebyggelse af skader og ulykker og i øvrigt opretholdelse af orden og sikkerhed.

Der skulle i medfør af paragraffen kunne gives bestemmelse om, ikke blot at visse generelle forskrifter skal iagttages, men også om, at man skal efterkomme de af flyvepladsejeren eller dennes repræsentant i det konkrete tilfælde ved ord, tegn eller på anden måde givne anvisninger. Bestemmelsen skulle eksempelvis give hjemmel til at fastsætte forskrifter om, på hvilket sted af pladsen og til hvilket tidspunkt prøvekontrol af et luftfartøjs motorer kan foregås.

Paragraffen bemyndiger endvidere ministeren for offentlige arbejder til efter forhandling med handelsministeren om fornødent at udstede forbud mod sejlads og ophold i farvande, der midlertidigt eller permanent benyttes som flyveplads.

Ministerens adgang til at udstede sådanne sejladsforbud indebærer, at han kan iværksætte sejladsregulerende foranstaltninger i tilfælde, hvor forbud ikke findes påkrævet. Såfremt de påkrævede foranstaltninger måtte nødvendiggøre afvigelser fra de internationale søvejsregler, må de udfærdiges af handelsministeriet, jfr. § 3 i anordning nr. 299 af 13. november 1953 om søvejsregler og andre sejladsforskrifter.

Til § 71.

Bestemmelsen giver indehaveren af en flyveplads, når den står åben til brug for offentligheden, ret til at opkræve afgifter efter regler fastsat af ministeren for offentlige arbejder. Disse regler tænkes som hidtil udfærdiget som et almindeligt takstregulativ for alle flyvepladser hvorved taksterne bliver ensartede, således at der ikke bliver mulighed for urimelig indbyrdes konkurrence. I det nugældende takstregulativ er flyvepladserne inddelt i flere kategorier efter deres størrelse og udstyr, og taksterne varierer herefter. Dette regulativ er i øvrigt fremkommet ved samarbejde mellem luftfartsmyndighederne i Danmark, Norge og Sverige. Efter takstregulativet kan der kræves afgifter for landing, belysning, ophold, benyttelse af hangarer o. lign.